வல்வை மண் மீண்டும் எழும்

1987இல் இந்திய அமைதிப்படை இலங்கைக்கு வந்தபோது யாழ்ப்பாணத்தில் ''சயனைட்'' அருந்தி வீரச்சாவடைந்த குமரப்பா, புலேந்திரன் உட்பட பன்னிரு வேங்கைகளின் ஞாபகார்த்தமாக வல்வை தீருவில் மைதானத்தில் அமைத்த நினைவுத்தூபி கடந்த 1996ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீலங்கா படைகளால் துவம்சம் செய்யப்பட்ட சம்பவத்தை நினைவு கூர்கிறார் கட்டுரையாளர்.

தற்போது இந்தத் தூபி மீள நிர்மாணிக்கப்படுகிறது.

இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக போரில் தாக்கங்களை புதைத்து வைக்காத தமிழீழத்தின் ஒரு பகுதி கூட இன்றில்லை. துல்லியமாகக் கூறின் வங்கக்கடலே வாய் திறந்து நீ கூறு. ஈழமண்ணை அலையலையாக நித்தம் நீ முத்தமிட்டுச் செல்வாயெ ஸ்ரீ சப்தமிட்டுக்கூறு.

நீலி விழிக்கண்ணீரால் ஈழத்தமிழர் நெஞ்சங்களை கழுவிவிடலாம் எனப் பசுத்தோல் போர்த்து வந்த பாரதமே படிக்கவில்லையா நீ எம் தலைவர் சுதுமலையிற் கூறிய கதைகளை.

''ஈழத்தமிழரை இனி பாரதத்தின் கைகளில் ஒப்படைக்கின்றேன்'' என்று மனமின்றிக் கூறிய அந்தச் செய்தி பத்திரிகைக்கு போய் ஈரமை காய்வதற்குள் ஈவிரக்கமற்ற நரி வேடம் போட்ட அந்த ஜே.ஆர் கதைகேட்டு நம் பன்னிருவரைப் பறித்தாயே.

புலேந்தி அம்மான் என்றால் எங்கும் புகுந்து வீரத்துடன் விளையாடும் வீரன் அல்லவா? குமரப்பா என்றால் குடல் கலங்குமே? இவர்களைக் குறிவைக்க இதுவா நீ போட்ட ஒப்பந்த வரிகள். அவர்களுடன் அந்தப் பன்னிருவரைப் பறித்ததினால் போராட்ட பாதையை மாற்ற முடிந்ததா? சங்கத்தமிழும் தமிழீழ மண்ணும் தங்கள் இருவிழிகள் என இலட்சியப் பற்றைக் காட்டினார்களே இன்னுமா புரியவில்லை.

வரலாறு உள்ளவரை இதனை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதற்காகவே வல்வையில் ஓங்கி உயர்ந்தது தான் தீருவில் நினைவுத்தூபி.

காலம் உருண்டோடியது. வரலாறு வாசலைத் தட்டியது. பதினைந்து ஆண்டுகள் கழிந்துவந்த நினைவு நாள். அன்று 05.10.2002 என்மனம் அதிகாலையிலேயே அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வங்கி அலுவல்கள் எவ்வாறு சீக்கிரமே நிறைவு பெற்றதை யான் அறியேன். பதிலொன்றே ஒன்றுதான். ஆவல் ஆம் எமது வீட்டின் அருகே நடக்கும் நிகழ்வுக்காக ஆவல் கொண்டது ஆச்சரியமென்ன? அதுவும் அந்த விலைமதிக்க முடியாத வீர புருஷர்களுக்காக தூபி அமைந்துள்ள எல்லையே எங்கள் வீட்டு மதில் தானே. நானும் எனது மனைவியும் எமது வீட்டைச் சென்றடைந்த போது மாலை ஏழு மணியாகிவிட்டது. புலிகளின் ஏற்பாட்டில் நடந்த நிகழ்வில் அப்போது வல்வை…வல்வை…. மண்….மண்….மண்… மீண்டும்….மீண்டும்…எழும்…எழும் என எதிரொலித்தது.

கூட்டத்தில் நானிருந்தேன்.கூடவே வந்த ஆவலைத் துறந்தேன். கூடியிருந்தோரை மறந்தேன். அந்த நாள் அதே நாள் எனது நினைவிற்கு வந்தது. மறக்க முடியாத அந்த நாள் என் நினைவுத் திரையில் நிழல்படாக ஓடியது.

1987இல் இந்திய இராணுவம் இலங்கை வந்ததும் அமைதிப்புறா ஒன்று அதன் சிறகை ஒடித்ததும் மடிந்த கதையல்லவோ.தீருவில் நினைவுத்தூபி அதனால் உருவாகியதன்றோ. பொதுமக்கள் பலர் தம் காணிகளைப் பகிர்ந்தளிக்க விஸ்தீரனமான அந்த வடிவம் பெற்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

பின்னாளில் போராளிகளின் ஒன்றுகூடல் நிகழ்வுக்குரிய இடமாகிய அதன் சுற்றுப்புறச் சூழலில் அமைக்கப்பட்ட பூங்கா சுற்றுலா மையமானது.

அந்த புனிதமான இடம் பொழுது போக்கிற்காக கட்டப்பட்டதல்ல. காதலுக்காக எழுந்த தாஜ்மகாலுமல்ல. இதனையறியாதோர் ஏதோ சுடுகாடு எனும் போதெல்லாம் என்னை சல்லடை போட்டுத்துளைப்பது போல் இதயம் குமிறிடும் அனிலிடை மெழுகாவேன்.

இங்கு தானே… அந்தச் தியாகச் செம்மல்கள் … தலைவன் காட்டிய வழியில் நின்றவர்கள் … தமிழீழமே எங்கள் மூச்சென்று கட்டுண்டவர் வெற்றுடல்கள் காற்றுடன் சங்கமமாகிய போது கரைபுரண்டோடியது கண்ணீர் வெள்ளம். தமிழன் சாதனைக்கு வரையறை போட்டு வரம்பு கட்ட முடியுமா? ஒருமுறைதான் வாழ்வு என்று உலகம் அறியும். ஆனால் அந்த முடிவிலும் உலகின் கண்களைஉயர்த்த வைப்பான். கருவறையே கல்லறையானாலும் காவியம் படைப்பான்.

அதனால் உயர்ந்தது தான் தீருவில் நினைவுத் தூபி. மக்கள் மனங்கள் இணைந்தன. வல்லுனர்கள் திரண்டார்கள் . செய்வதைச் செவ்வனே செய்யும் செல்வேந்திரா நெறிப்படுத்தினார். பொறியியல் வல்லுனர் இராஜேந்திரன் தலைமையில் வடிவமைத்தார்கள். அன்று தமிழன் வரலாறு படைத்தான கடலிலே. ஆனால் இன்றோ அதே வழிவந்தவர்கள் கடலுக்குச் செல்ல தடை விதிப்பா? காற்றுக்கும் வேலி போடுவாரகள். நேற்றுவரை தமிழன் எத்தனை தடை தாண்டிவிட்டான். இலங்கை இராணுவம் ஓய்வெடுக்க ஏற்படுத்திய ஒப்பந்தமான இலங்கை -இந்திய ஒப்பந்தம். 1987 இல் அமைதிப்படை என்ற பேரில் ஆக்கிரமிப்பு படையொன்று காலடி எடுத்து வைத்தது.

மஹாத்மா காந்தி சிலைக்கு முன்னாலே மனித உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன. எந்த நாட்டிலுமில்லா கொடூரம். வைத்தியசாலைக்குள்ளேயே மனித உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன. காட்டு மிராண்டித்தனம் அரங்கேறியது. அப்பாவி மனித உயிர்கள் அநியாயமாக அழிக்கப்பட்டன.

அவர்களுக்காக அந்த இனத்திற்காகப் பசியை மறந்தவர். வீட்டை மறந்தவர் வீரமுழக்கமிட்டு சாதனை படைத்தவர், சரித்திரத்தை முடிக்கலாமென்று தப்புக்கணக்கு போட்டு வந்த அமைதிப்படை அமைதி கொல்லும் படையாகினர்.

கடலிலே சென்ற எம் வீரப்புதல்வர்கள் பன்னிருவரைக் கைதியாக்கினர். கைகளில் ஆயுதமில்லை ஆனாலும் அவர்கள் கைகளுக்கு விலங்கிட்டனர். தலைநகர் கொழும்பிற்கு அனுப்ப முயற்சித்த வேளை தடுத்துக் கூறினர. அனுப்ப வேண்டாமென்றும், எங்களுக்கு என்ன நடக்கும் என்பதை நாம் அறிவோமென்று எடுத்துக் கூறினர். கேட்டார்களா? நாடகத்தை நடத்திப் பார்க்கலாமென்று நடவடிக்கையில் இறங்கினர். எண்ணம்- சொல்- செயல் மூன்றும் ஒன்றாகவே வாழும் வீரமறவர்கள் அல்லவா சயனைட் அருந்தினர். இந்தியாவையே சம்மட்டி, சாட்டையால் அடித்தனர். பன்னிருவரும் தம்முயிரை மாய்த்தனர். அவர்களுக்காக ஓங்கி உயர்ந்து நின்றது “ தீருவில் நினைவுத்தூபி”.

1988இல் அமைக்கப்பட்டு அதன் முதலாவது நினைவஞ்சலி அனுசரிக்கப்பட்டது. ஒக்டோபர் 5 என்றால் எல்லாத்திக்கிலும் இருந்து திரண்டு வரும் போராளிகளை அங்கு காணலாம். இதயத்தை தொடும் அந்த நிகழ்வே எல்லோரையும் ஈர்த்தது. மக்கள் திரண்டிடும் அந்நாள் வல்வை முத்துமாரியம்மன் கோயில் இந்திரவிழாவை எமக்கு நினைவூட்டியது. காலையில் வந்தவர்கூட மாலை வருவதை மறந்தனர்.

வண்ணத் தமிழ் காவலருக்கு வடிவமைத்த எழுச்சிச் சிலை அங்கு தூபியுடன் திரு.ரமணி அவர்களால் வடிவமைக்கப்பட்டு ஆண்- பெண் போராளிகள் இணைந்து வெற்றிக் கொடியாம் புலிக்கொடியை ஏற்றுவதாகவும் சமரிலே”சயனைட்” அருந்தி கடித்து வீரமரணம் அடைந்த சக போராளி ஒருவரை கைகளில் தாங்கம் போராளியை அந்த எழுச்சிச் சிலை தன்னகத்தெ கொண்டு வீரகாவியத்தை எல்லோருக்கும் எடுத்துக்கூறி நினைவூட்டுவதாக அமைந்தது.

யாழ் குடாநாட்டையே ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை தன்கட்டுப்பாட்டில் , கட்டுக்கோப்பான வாழ்க்கை முறையுடன் வைத்திருந்த கேணல் கிட்டுவினதம் அவர்களுடன் கடலிலே காவியமான சக போராளிகளதும் ஞாபகார்த்த சிலையும் அவர்கள் மரணித்த “ எம்.வி.அகத்” (M.V.Ahaad) கப்பலின் முன் அணியம் அங்குள்ள குளத்தில் நங்கூரமிட்ட வடிவிலும் எல்லோருக்கும் நினைவூட்டுவதாக அமைந்தது.

பல வீரகாவியங்கள் ஒன்றாக நினைவுபடுத்தப்பட்டு குமரப்பா, புலேந்திரன் போன்ற பன்னிருவருக்காகவும் வடிவமைக்கப்பட்ட நினைவுத்தூபி இந்தியா, இலங்கைத் தமிழர் மீது காட்டிய கயமைத்தனத்தை உரத்துக் கூறுவதற்காக உயர்ந்து நின்றது. அங்கு அமைக்கப்பட்ட பூங்கா அந்த வீர மறவர்களுக்கு மலர் அஞ்சலி நிரந்தரமாகவே செலுத்துவது போல் அமைக்கப்பட்டது. வீதியும் மவீரர் வீதியென உரத்துக் கூறிக்கொண்டது. வரலாறு படைத்தவர் இல்லத்துக்கு வழிவிட்டு நின்றது.

காலதேவன் கைவிரித்தான். ஞாலத்தில் நமக்கோர் இடம் வேண்டும் என்று தானே கேட்டோம். அந்த இடத்தையே ஆக்கிரமித்து சிங்கள் அரசு. வரலாறு கண்டிராத யாழ். குடா நாட்டு மக்களின் ஒட்டு மொத்த இடப்பெயரவும் அதனைத் தொடர்ந்து 1996 மே மாதம் ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் வடமராட்சியில் காலடி எடுத்த வைத்தது. அப்போது எமது குடும்பம் தற்காலிகமாக கரவெட்டியில் வாழ்ந்து வந்த போதும் நாம் பிறந்து தவழ்ந்து விளையாடிய மண்ணாம் வல்வெட்டித்துறைக்கு போய்வருவதுண்டு.

வல்வெட்டித்துறைக்குச் சென்று வரும் நாளில்தான் எனது 12வயது மகனுடன் ஒருநாள் எமது வீட்டை நெருங்கிய போது எமது வீடு சிங்கள இராணுவத்தால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்நது.

அங்குள்ள இராணுவத்துடன் சிங்களத்தில் உரையாடிய போது கப்டன் தரத்திலுள்ள (கருணரட்ணா என நினைக்கிறேன்.) ஓர் அதிகாரி என்னிடத்தில் முன்வந்து தன்னைஅறிமுகம் செய்ததுடன் உங்கள் வீட்டை எந்தவித சேதமுமின்றி வைத்திருக்கின்றோம், உள்ளே வந்து பாருங்கள் எனக் கூறி உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

அந்த வீடு இருந்த கோலத்தையோ வீட்டின் சுவர்களும் சுற்று மதில்களும் பாரிய துவாரங்கள் போடப்பட்டு காவலரணாகக் காட்சியளித்தமையையோ நான் இங்கு கூற வரவில்லை. அதன்பின்னு நடந்த வக்கிர செயலையம் தான் இங்கு மனங்குமுற நினைவு கூற விளைகின்றேன்.

மிகவும் நாகரிகமாகவும் பவ்வியமாகவும் கதைத்த அந்த கப்டன் சிறிது நேரத்தில் என் மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு எமது வீட்டின் முன்னால் அமைந்துள்ள என் மைத்துனியின் வீட்டிற்கு போகும்படி பணித்தார்.

கண்மூடித்திறப்பதற்குள் பாரிய வெடிச்சத்தம் கேட்டது. நாம் இருந்த வீட்டுக் கூரைத்தகடுகள் மீது பொல பொலவென மழைபோல் கற்சிதறல்கள் வந்து வீழ்ந்ததை உணரந்தோம். வீட்டு மதிலால் தூபிப் பக்கம் பார்த்த போது தூபி 5 பாகையளவில் சரிந்து காணப்பட்டது. மீண்டும் பாரிய சத்தம். வெளியேவந்த என்னை உள்ளே போகுமாறு பணிக்கப்பட்டேன். எமது வீட்டில் இருந்து அதாவது, அவர்கள் போட்ட காவலரணிருக்கும் எமது வீட்டில் இருந்து நீளமான மின்காந்த வயர்கள் தூபியின் அடிப்பாகம் வரை நீட்டிச் சென்றதை அவதானிக்க முடிந்தது. மீண்டும் பாரிய சத்தம். அதைத் தொடர்ந்து கற்சிதறல்கள். அப்போது பூஜிக்கப்பட்ட வேண்டிய தூபியை நாம் பார்த்த போது அது வல்வை சிவன் கோவில் பக்கமாக 15 பாகை அளவில் சரிந்திருந்தது. சரித்திரம் படைத்தவர் சரீரம் சங்கமமான இடமல்லவா. தலை சாய சங்கடப்பட்டது. மீணடும் பாரிய சத்தம். பொறுமையிழந்தேன். வெளியே வந்தேன். வீட்டு வாசலில் நின்ற சிங்களச் சிப்பாய் தடுத்து நிறுத்தினான் என்னை. என் உணர்வுகளை அல்ல. வீட்டுக்குள் முடக்கப்பட்டேன். மீண்டும் 3,4 தடவைகள் பாரிய வெடிச் சத்தம். நீரோ மன்னன் பிடில் வாசித்து மகிழ்ந்ததில் தவறில்லை அத்தனை மகிழ்ச்சியில் ஆர்ப்பரித்தார்கள். உயிருடன் அந்த வீரமறவர் இருந்த காலத்தில் ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்திற்குச் சிம்மசொப்பனமாக இருந்தவர் சின்னம் வீழ்ந்தது. அந்த நீண்ட பெரிய தூபி சரிந்தது. சிவன் பார்வதி கோவிலின் பக்கமாக மட்டுமல்ல இந்தியாவையும் நோக்கி

அதன் அநீதியையும் சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் சரிந்தது. அந்த மகிழ்ச்சி அடங்க அதிக நேரம் எடுத்தது அவர்களுக்கு.

மதிலால் நான் பார்த்த போது அந்தோ தூபியை காணவில்லை. என் ஆவேசமும் துடிப்பும் இன்றம் எழத்தில் வடிக்க முடியாமல் வருந்துகிறேன். என்ன செய்வேன். போர் நெறி தவறிய , சர்வதேச மரபுகளை யுத்தத்தில் கடைப்பிடிக்கத் தெரியாதவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். ஆனால் எனக்குள்ளே ஒரு தீக்குளிப்பே நடந்து கொண்டிருந்தது. இனவாத அரசே இதற்கொரு முடிவுகாலம்டி நிச்சயம் வரும் என்று வாய்விட்டுத் திட்டினேன். வல்லமையற்று வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் தவித்தேன்.

ஒரு சிப்பாய் எம் வீட்டை நோக்கி ஓடிவந்தார். என்னிடம் மண்வெட்டி அல்லது அலவாங்கு இருக்கிறதா என்று கேட்டான். ம்.. அவருக்கு உதவி செய்யும் நிலையிலா இருந்தேன். இல்லை என்று கூறினேன். நான் கூறிய விதத்தில் என் மனநிலையை புரிந்து கொண்டானோ என்னவோ, அவன் விடவில்லை. எமது வீட்டுக்கள் புகுந்து எப்படியோ ஒரு மண்வெட்டிப் பிடியை எடுத்து வந்தான். என்ன செய்யப்போகின்றான் என எண்ணினேன். இல்லை என்றதற்காக என்னைத் தாக்குவானோ என நினைத்த நான் இப்படியே என்னை அடித்துக் கொன்றான் என்றால் எவ்வளவு உதவியாக இருக்கும். இனி நான் உயிருடன் இருக்க வேண்டுமா? மானங்கெட்ட தமிழனான வாழும்ட ஒரு வாழ்வா? அதுவும் இந்த வல்வை மண்ணில்.

என்னே ஈனச்செயல் எழுச்சிச் சிலையில் இருந்து வெடித்துச் சிதறிய ஒரு போராளியின் சிமெந்திலான ஒரு முன் கைப்பகுதியை அந்தப் பிடியால் அடித்து அடித்து அவை சிறு துண்டுகளாக போகும் வரை தன் வக்கிரத்தை தீர்த்துக் கொண்டான். சிலுவையில் மரித்த கிறஸ்து பிரானின் உயிரற்ற உடலை ஒரு யூதன் ஈட்டி கொண்டு துளைத்தானே அதுபோல் இருந்தது. நெஞ்சைப் பிளக்கும் குருதியை உறைய வைக்கும் அந்தச் செயல் உலகில் எந்த மனிதனாலும் மன்னிக்க முடியாதது. சிலைக்கே இந்தநிலை என்றால் இவர்களிடம் போராளிகள் உயிருடன் அகப்பட்டால் ?? எண்ணிப்பார்க்கவே முடியாமல் தவித்தேன். அந்தப் பன்னிருவரும் “ சயனைட்” அருந்திய ஒப்பற்ற அந்த நிலையை ஒரு முறை நினைத்த போது என் ஓர விழிகள் அப்போது கண்ணீர் வடித்துக் காயந்து இருந்தது.

வீரகாவியம் படைத்த வல்வை மண்ணிலே சரித்திரச் சின்னங்களாக அமைந்த குமரப்பபா,புலேந்திரன் போன்ற பன்னிருவர் நினைவுத்தூபி, போராளிகளின் எழுச்சிச் சிலை, கேணல் கிட்டுவினதும் சக போராளிகளினதும் நினைவுச்சின்னமான கப்பல், . அழிக்கப்பட்டு தீருவில் மைதானம் 05.10.2002இல் கொண்டாடப்பட்டு அதில் வீரமுழக்கமிட்ட சூரிய மூர்த்தி பேசிய வல்வை மண் மீண்டும் எழும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அது தூரத்திலுமில்லை. என்றும் பொய்க்கப் போவதும் இல்லை.

மண்ணின் மகிமை அன்னபூரணியுடன் சென்றுவிடவில்லை. ஆக்கிரமிப்புப் படைகளால் அழிக்கப்பட்டாலும் அது தன்னகத்தெ கொண்டுள்ள தனிச்சிறப்பை தரணி அறியும் நாள் வெகுதூரத்திலும் இல்லை. அதன் பெருமையை நாட்டின் தென்பகுதியினர் உணர்ந்துதான் எம் தலைவர் வீட்டிற்கு அதனைப் பார்வையிடச் சென்றவர்கள் கூட ஒரு பிடி மண்ணும் எடுத்துச் செல்லுகின்றனர்.

எனவே வல்வை மண் மீண்டும் எழும். இதே தீருவில் மைதானத்தில் சரித்திரச் சின்னங்கள் உருவாகும் . இதற்கு மானம் உள்ள தமிழன் உழைக்க வேண்டும்.